

Pangéling-éling sing Padha Jejeré - Nomer Telu

Pangweninging Pesen-Pesen Kenabian: Proses Panyoba Bertahap tumrap Para Malaékat ing Kitab Wahyu

Jeff Pippenger

2023-08-08

Ing artikel pungkasan kita wis nutup kanthi negesake bilih katelu malaékat ing Wahyu patbelas kabèh nggawa sawijining pekabaran ana ing tangané. Malaékat kapindho lan katelu dipratélakaké nggawa sawijining “gulungan,” bebarengan karo wong-wong mau nalika tumedhak kanthi pekabarané. Saben malaékat nggambaraké sawijining pekabaran, lan rawuhé saben pekabaran njalari sawijining pangaruh. Malaékat kapisan rawuh ing taun 1798. Pekabaran iku kabikak segelé lan ana tambahing kawruh ngenani pangadilan kang wus arep teka. Tambahing kawruh iku ngasilaké rong golongan wong kang nyembah. Nalika malaékat kapindho rawuh, pekabaran bab tibané kaum Protestan kabikak segelé lan ana tambahing kawruh lan rong golongan kabentuk. Nalika pekabaran Midnite Cry rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, pekabaran iku kabikak segelé ing rapat kémah Exeter lan ana tambahing kawruh lan kabentuk rong golongan prawan. Nalika malaékat katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, pekabaran malaékat katelu lan samubarang kabèh kang diwakiliné kabikak segelé lan ana tambahing kawruh lan rong golongan kabentuk.

Ciri liyane kang bisa tinemu ing para malaékat ana gandhèngané karo panguwatan pesen-pesen sang malaékat. Pesené malaékat kapindho diparingi daya déning pesen Pambengoke Tengah Wengi, kaya kang wis katuduhaké déning artikel sadurungé, nanging Pambengoke Tengah Wengi iku ora dilambangaké déning siji malaékat waé, nanging dilambangaké déning akèh malaékat. Sajarah kang cocog karo malaékat kapindho lan Pambengoke Tengah Wengi nuduhaké bilih pesené malaékat kapindho iku diparingi daya nalika Pambengoke Tengah Wengi gabung karo pesen mau. Ing buku kang padha kita kaparingan katrangan mangkéné:

“Aku nyumurupi para malaekat kesusu mrana-mrene ing swarga. Wong-wong mau padha mudhun menyang bumi, lan maneh munggah menyang swarga, nyawisake kasampurnaning sawenehing prakara wigati. Banjur aku nyumurupi malaekat liyane kang gagah prakosa dipunutus mudhun menyang bumi, lan nyawijèkaké swarané karo malaekat katelu, sarta maringi kakuwatan lan daya marang pawartané. Kakuwatan lan kamulyan kang gedhé kaparingaké marang malaekat iku, lan nalika dhèwèké mudhun, bumi kapadhang déning kamulyané. Pepadhang kang lumaku ndhisiki lan ngetutaké malaekat iki, nembus ing ngendi-endi, nalika dhèwèké nguwuh kanthi rosa, nganggo swara kang kuwat, pangandikané, Babilon kang gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wus dadi padunungan dhemit-dhemit, lan pakunjaraning saben roh ala, lan kurunganing saben manuk kang najis lan sengit. Pawarta bab rubuhipun Babilon, kaya kang diparingaké déning malaekat kapindho, diparingaké maneh, kanthi tambahe karusakan-karusakan kang wis mlebu ing pasamuwan-pasamuwan wiwit taun 1844.

Pakaryaning malaekat iki tumeka ing wektu kang trep, lan melu nyawiji ing pakaryan pungkasan kang agung saka pawartaning malaekat katelu, nalika iku ngrembaka dadi panguwuh kang sora. Lan umaté Gusti Allah dipranyata ing ngendi-endi supaya bisa jejeg ing jam panggodha kang bakal enggal padha pinanggih. Aku nyumurupi pepadhang gedhé mapan ana ing dhuwur wong-wong mau, lan padha nyawiji ana ing pawarta iku, sarta kanthi tanpa wedi martakake pawartaning malaekat katelu kanthi kakuwatan kang gedhé.”

“Malaékat-malaékat diutus kanggo mbiyantu malaékat kang rosa saka swarga, lan aku krungu swara-swara kang kados muni ing endi-endi, Metua saka ing kono, hé umatingSun, supaya kowé aja nganti dadi melu nindakaké dosa-dosané, lan supaya kowé aja nganti nampani pageblug-pageblugé; awit dosa-dosané wis tekan ing swarga, lan Gusti Allah wis éling marang sakehing pialané. Pesen iki katingal kados sawijining tambahan tumrap pesen katelu, lan manunggal karo iku, kaya sesambaté wengi tumrap tengah wengi manunggal karo pesen malaékat kapindho ing taun 1844. Kamulyaning Allah nètès ana ing para suci kang sabar lan ngentosi, lan tanpa wedi padha maringaké pepéling pungkasan kang suci lan khidmat, mratelakaké rubuhipun Babil, lan nyeluk umating Allah supaya padha metu saka ing kono; supaya padha bisa uwal saka paukumané kang nggegirisi.” *Spiritual Gifts*, volume 1, 193, 194.

Panggero Ing Tengah Wengi nyawiji karo malaékat kapindho, lan malaékat ing Wahyu wolulas nyawiji karo malaékat katelu; lan nalika panjenengané nyawiji karo malaékat katelu, panjenengané lagi ngulang panyawijiné Panggero Ing Tengah Wengi lan malaékat kapindho ing wiwitan Adventisme. Adhedhasar marang loro seksi, yaiku malaékat kapindho lan katelu, saben pawarta malaékat nduwèni pawarta sekunder sing maringi kakuwatan marang pawarta iku. Loro seksi iki mulang manawa nalika pawarta malaékat kapisan teka ing sajarah, sawisé iku mesthi ana sawijining wektu nalika pawarta mau diparingi kakuwatan déning sawijining pawarta sekunder. Mesthi waé, iki uga bener tumrap malaékat kapisan. Ing paragraf kapisan saka petikan dawa sing mentas kita aturaké, Sister White mratelakaké ciri-ciri sing padha tumrap malaékat kapisan kaya déné Yohanes maringaké marang malaékat ing Wahyu wolulas nalika panjenengané ngandika, “Aku diparingi weruh manawa tugasé yaiku madhangi bumi kanthi kamulyané, lan ngélingaké manungsa bab bebendu Allah sing bakal rawuh.” Cetha manawa ing petikan iku panjenengané lagi ngrujuk marang malaékat kapisan.

Pesening malaékat kapisan rawuh ing taun 1798, lan sawisé iku diparingi kakuwatan ing tanggal 11 Agustus 1840, nalika kaluhuran kakuwasan Ottoman wus sirna. Ing titik iku malaékat kang gagah prakosa ing Wahyu sepuluh tumurun saka swarga lan nyelehake sikil siji ing dharatan lan siji ing segara. Dhèwèké makili pangwening kakuwataning malaékat kapisan, lan iki sing nandhani yèn pakaryaning malaékat kapisan iku padha karo pakaryaning malaékat ing Wahyu wolulas. Loro-loroné bakal madhangi bumi kalawan kamulyané, nanging malaékat ing Wahyu wolulas gabung karo malaékat katelu, kaya dene Panguwuh Tengah Wengi gabung karo malaékat kapindho lan kaya dene malaékat kang tumurun ing Wahyu sepuluh gabung karo malaékat kapisan.

Mulané, nalika malaékat kapisan rawuh, ana sawijining pawartos kang kabukak segelé, kang ngasilaké rong golongan wong sing nyembah. Nalika pawartos malaékat kapisan diparingi kakuwatan déning malaékat saka Wahyu sepuluh, dhèwèké nyekel sawijining kitab cilik ana ing tangané kang dipréntahaké marang Yokanan supaya dipangan, kanthi mangkono netepaké yèn dhèwèké nggawa sawijining pawartos, mbukak segelé, lan pawartos iku ngasilaké rong golongan wong sing nyembah. Nalika malaékat kapindho, Midnight Cry, lan malaékat katelu rawuh, ana sawijining pawartos kang kabukak segelé, kang nyoba lan ngasilaké rong golongan wong sing nyembah.

Pethikan ingkang kita rembag punika nekanaken, kanthi mbandhingaken sajarah Kristus kaliyan sajarah para Millerit, bilih proses pangujian ingkang lumampah kanthi runtut lan bertahap ing sajarah para Millerit punika ugi kelampahan ing jamanipun Kristus, inggih punika wekasanipun Israèl kuna. Manawi proses pangujian ingkang runtut lan bertahap punika kelampahan ing wiwitanipun Israèl rohani lan ing wekasanipun Israèl kuna, mila badhé wonten proses pangujian ingkang runtut lan bertahap ing wekasanipun Israèl rohani, kados dene ing wiwitanipun Israèl kuna.

Ing sajarah Millerite, punika badhé makili gangsal pambukakan segel ingkang nyobi lan ngasilaken kalih golongan para panyembah wiwit taun 1798 dumugi 22 Oktober 1844. Wacana punika kanthi cetha mulang bilih menawi panjenengan boten lulus satunggaling ujian, panjenengan boten badhé lulus ujian salajengipun, awit panjenengan malah boten badhé nyobi. Ugi cetha bilih ing jamanipun Kristus, prosès panggènan punika pungkasanipun rampung kanthi umat prajanjian pilihan ingkang rumiyin ngeren wonten ing pepeteng ingkang sampurna gegayutan kaliyan rancangan karahayon. Daniel lan Yohanes makili tiyang-tiyang ingkang mirengaken swanten ing wingkingipun piyambak, inggih punika tiyang-tiyang ingkang sampun ngliwati satunggaling prosès panggènan ingkang maju setunggal tahap dhateng tahap salajengipun, ingkang nuntut panyelidikan pribadi tumrap saben kayekten enggal ingkang kabikak segelipun.

Kitab Daniel lan Wahyu iku satunggal kitab, lan Daniel lan Yohanes iku loro seksi saka satunggal kitab mau. Satunggal seksi iku wiwitaning kitab, lan seksi sijiné iku pungkasaning kitab. Kalorone ngalami pati lan wunguné manèh kanthi pralambang; sing siji dianiaya déning karajan Medo-Persia, (nglambangaké Amerika Sarékat) lan sijiné dianiaya déning Rum, (nglambangaké kapausan). Yohanes lagi dianiaya amarga dhèwèké njaga dina Sabat, selaras karo Daniel kang dianiaya amarga nampik ngowahi tata pangibadahé. Bareng padha makili wong-wong ing pungkasaning jagad kang dianiaya amarga nampik nampa pangibadah Minggu minangka gantiné Sabat dina kapitu.

Umat kang diwakili déning Daniel lan Yohanes iku wus utawa bakal dadi wong-wong kang dipatèni segel, awit nalika Daniel dilebokaké ing guwa singa amarga ora manut “dhawuh” raja, raja mau nyegel watu iku, supaya maksudé ora kena diowahi. Daniel dipatèni segel kanggo kalanggengan, amarga dhawuhing raja lan uga wewenanging segelé ora bisa diowahi, miturut angger-anggeré wong Média lan Pèrsia. Segelé raja dipasang ana ing sawijining watu lan lawangé ditutup. Lawang iku ditutup ing wektu hukum Minggu, lan ora ana wong siji

waé kang bisa mbukak lawang iku, kaya déné lawang iku wis ditutup ing tanggal 22 Oktober 1844. Iki minangka tuladha prasaja bab wigatiné nimbang ora mung kadadéan-kadadéan kenabian kang kaaturaké ing sawijining ramalan, nanging uga wigatiné nerapaké kaanan-kaanan ing sakubengé nabi nalika piyambaké digambaraké ana ing sajroning crita iku.

Nanging iki uga minangka pepindhan bab kakuwataning nimbang wiwitané (kitab Daniel) bebarengan karo pungkasané (kitab Wahyu) minangka loro seksi tumrap wangsit kang padha, awit kanggo netepaké sawijining kasunyatan biblikal dibutuhaké loro seksi. Prastawa-prastawa kang wis dipredhiksi lan pepindhan ngenani pakaryané para nabi ing sesambungan karo wangsit iku, kabèh padha kapangéranan ilham.

Sakèhé Kitab Suci kaparingaké kanthi ilhaming Allah, lan migunani kanggo piwulang, kanggo pitutur kang nyélaki kaluputan, kanggo mbeneraké, kanggo panggulawenthah ing kabeneran: supaya manungsa kagunganing Allah bisa dadi sampurna, kasampurnakaké kanthi pepak kanggo saben pakaryan becik. 2 Timotius 3:16, 17.

Manawa prastawa-prastawa kang wis dipratelakaké ing Kitab Suci iku minangka gambaran bab wekasaning jagad, mula gambaran ngenani nabi lan sakupenge nalika piyambakipun nampi sarta neksèni pratélan mau uga dadi gambaran bab wekasaning jagad. Mulane, nalika lingkungan lan kagiyatanipun sawijining nabi dipungambaraken kanthi cara profetik, nabi mau dadi gambaran umat Allah ing pungkasaning jagad. Kanthi pangertosan punika minangka dhasar, nalika kita nggayutaké garis pratélan Élia ing Maleakhi karo garis-garis Wahyu patbelas lan wolulas, kabèh mau padha neksèni sajarahing pekabaran pepeling kang pungkasan—nanging paseksèné iku kaping kalih.

Piwulang punika kapérang saking prastawa-prastawa ingkang dipunpréjokakén lan mapan wonten ing njawi umatipun Allah, lan satunggaling paseksèn sekunder kapérang saking pengalamanipun nabi nalika nampi saha martakakén piwulang punika. Gagasan kenabian ngenani kalih garis kenabian ingkang makili sisih njawi lan sisih njero saking sajarah ingkang sami punika sampun dipunmangertosi lan dipuncathet wonten ing cathetan umum déning para pelopor Adventisme. Tuladha klasik saking panganggén punika déning para pelopor, miturut pamanggih kula, inggih punika nalika piyambakipun ngidentifikasi bilih pitu pasamuwan ing Kitab Wahyu lan pitu segel ing Kitab Wahyu punika sajarah-sajarah ingkang sejajar ingkang nandhesakaken sajarah pasamuwan ing sisih njero lan njawi. Segel punika makili sajarah sisih njawi, dene pasamuwan-pasamuwan punika sisih njero.

Pesen Élia ing Maléakhi, Wahyu pasal patbelas lan wolulas, ngenali pesen pepènget pungkasan kang padha, kang uga sinebut “Wahyuné Gusti Yésus Kristus” ing pasal siji kitab Wahyu. Ing pasal siji, Gusti Allah Sang Rama maringaké pesen iku marang Kristus, banjur Kristus maringaké marang Gabrièl, banjur Gabrièl maringaké marang Yokanan, kang salajengipun ngirimaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pesen Élia, uga pesen-pesen kang dipralambangaké ing Wahyu pasal siji, patbelas, lan wolulas, iku satemené pesen kang padha piyambak.

Lan roh-rohé para nabi iku tundhuk marang para nabi. Awit Gusti Allah iku dudu panyebabing bingung, nanging panyebabing tentrem, kaya ing sakehing pasamuwané para suci. 1 Korinta 14:32, 33.

Pesené tansah padha waé, awit “para nabi iku manut marang para nabi.” Tembung sing dipertalèkaké dadi “manut” ing ayat-ayat mau tegesé, “nundhukaké; kanthi refleksif manut: – ana ing sangisoré pamréntah (manut), dilebokaké ing sangisoré, nelukaké marang, dadi (ndadèkaké) tundhuk (marang), ana (dilebokaké) ing pasarujukan (marang, ing sangisoré), masrahaké awak marang.” Kabeh para nabi sarujuk siji lan sijiné lan padha ana ing pasarujukan siji marang sijiné, utawa pesen sing padha wènèhake bakal nuwuhaké kabingungan.

Kabèh ilustrasi kenabian babagan piweling pungkasan iku makili pesen kang padha. Iku minangka rancanganing Gusti bilih wong-wong kang dianggep “wicaksana” ing pasemon babagan sepuluh prawan, kang uga kasebut minangka wong-wong “wicaksana” kang “mangertèni” “tambahing kawruh” nalika kitab Daniel kawedhar, iku karsaning Gusti bilih wong-wong “wicaksana” mau ngenali pesen kang mirunggan nalika pesen iku kawedhar. Pangenalan mau katindakake kanthi nerapaké metodologi panaliten Kitab Suci kang kanthi cetha diidhèntifikasi ing sajroning Kitab Suci dhéwé. Metodologi mau katindakake selaras karo Yesaya wolulukur lumantar proses nggandhèngaké manéka garis kenabian kang ngrembug sawijining prakara biblikal, dipasang saajar siji lan sijiné, supaya netepaké kedadeyan-kedadeyan kenabian kang trep.

Kula nyuwun kasabaran panjenengan nalika kita ngrampungake artikel punika dumugi mriki, lan badhe nerusake pamanggih-pamanggih punika ing artikel salajengipun.